

ДИТИНСТВО

Ігор Калинець

Ганяв я на тротуарах срібні кола дитинства,
ще досі у вухах той вітер свище.

А коли це було? За Чорного Петруся,
що на міській поливальниці нісся,
як фараон на колісниці.

А було це за самоврядування Соломки,
що котив перед собою живіт, як бочку пива.
Хоч снилася бургомістрові вежа з дзиґарями,
піяв на його магістраті сусідський півень.

А було це тоді, коли на горі Стінці
під Великдень з'являлися монастиря частоколи,
І дзвін, затонулий у річці Дзвінці,
вдосвіта бамкав, аж поки до нього на дно
не пішли мої срібні кола.